

Tēva mīlestība

Lūkas evaņģēlijā 15. nodaļā no 11.-13.pantam un 20.pantā mēs lasām:

“Tad Viņš stāstīja:”Kādam vīram bija divi dēli.Jaunākais no tiem sacīja tēvam:tēvs,dod man īpašuma daļu, kas man pienākas. Un tas sadalīja visu mantu starp viņiem. Pēc nedaudz dienām jaunākais dēls savāca visu un aizbrauca uz tālu zemi,un tur izšķieda savu mantu, izlaidīgi dzīvodams...Un viņš cēlās un gāja pie sava tēva. Viņam vēl tālu esot,tēvs viņu ieraudzīja un iežēlojās par viņu,un,pieskrējis klāt, krita viņam ap kaklu un skūpstīja.”

Līdzība par Pazudušo dēlu ilustrē Lieldienu nozīmi ļoti reālā veidā. Jēzus māca mums, ka Dievs ir neizsakāmi maiga un stipra mīlestība. Dievs ir mīļš, pacietīgs tēvs, kas meklē pazudušo, kas piedos un pieņems.Tēvs priecājas par katru pazudušo grēcinieku, kas pie Viņa atgriežas.

Kaut gan šī līdzība nosaukta par Pazudušo dēlu, to varētu dēvēt arī “Tēva sirds” vai arī “Līdzība par Tēva mīlestību”. Ja mēs cītīgi apskatām un pārdomājam so līdzību, tad redzam, ka tā stāsta vairāk par Tēvu, nekā par viņa dēliem. Šī līdzība mums atklāj Dieva būtību- to, kāds ir mūsu Tēvs debesīs.

Jēzus vienkāršā un saprotamā veidā stāstīja par cilvēku- tēvu, kuram bija divi dēli. Jaunākais no dēliem, dzīves alku dedzināts, kļuvis neapmierināts ar savu līdzšinējo, rāmo dzīvi, un izsaka tēvam savu gribu- atstāt tēva mājas un doties plašajā pasaulē. Viņam radās pārdoša doma- prasīt savam tēvam atdot viņam pienākošos mantojuma daļu tūlīt, tagad, nesagaidot , kad to saņemtu pēc tēva nāves.

Tā bija liela uzdrīkstēšanas to prasīt. Tēvs būtu varējis pilnīgi mierīgi viņa prasību noraidīt. Tēvs varēja arī paredzēt, kas notiks, ja viņš izpildīs dēla lūgumu. Bet negribēdams uzspiest savu gribu un mīlēdams savu jaunāko dēlu, viņš iedeva tam savu daļu no mantojuma. Arī vecākie dēli saņēma katrs savu mantojuma tiesu. Tēvs labi zināja, ka pēc mantojuma saņemšanas dēls aizies no mājām. Tēvs negribēja, lai dēls no viņa aiziet, bet tēvs negribēja arī, lai dēls pret savu gribu paliktu pie viņa.

Te mums ir mācība par Dievu. Viņš dod mums izvēles iespējas, dāvinot katram cilvēkam brīvo gribu. Dievs neuzspiež nevienam palikt Viņa drošajās, mīļajās mājās un Viņam ar prieku kalpot, ja to nevēlamies. Jo ievērot Dieva kārtību prasa no cilvēka piepūli un stipru gribu.

Jaunākais dēls to negribēja, viņš alka pēc brīvības, pēc tādas tā saucamās brīvības, ko arī šodien redzam pasaulē. Mantu saņēmis, dēls devās projām un drīz vien nonāca nevēlamā sabiedrībā. Tēvs bija bagāts, tāpēc dēla daļa arī bija bagātīga. Dēls dzīvoja palaidnīgi un izšķērdēja visu, ko tēvs viņam bija iedevis- līdz pēdējam centam. Brīvs no sava tēva, dēls uz kādu laiku vienkārši uzdzīvoja un sauļojās grēka saulē. Bet tad uznāca mākoņi...

Bībelē lasām, ka zemē izcēlās bads, un dēlam sāka pietrūkt pat ēdiens. Viņu sāka piemeklēt dzīves realitātes: kamēr bija nauda, draugu bija pa pilnam, bet kur tie palika, kad naudas vairs nebija? Draugi negribēja vairs dēlu ne redzēt, ne pazīt.

Izmisumā dēls atrada cūkgana vietu pie kāda saimnieka- tik zemu kritis viņš bija! Atcerēsimies, ka cūka jūdam ir viszemākais un nešķīstākais dzīvnieks. Cūku aiztikt- tās bija šausmas! Bet badā un izmisumā pat cūku barība jaunākajam dēlam likās pievilcīga, bet pat to viņam nedeava.

Nonākot šādā – visnožēlojamākajā stāvoklī, kad zemāk vairs nevar krist- palaidnībās dzīvojošā dēla prāts sāka skaidroties. Viņš domāja:” cik algādžu nav manam tēvam, kuriem maizes papildnam, kamēr es te mirstu badā.”

Tēvs, kurš bija izlicies tik stingrs un ierobežojošs, tagad dēlam izskatījās savādāks. Tēva mājā taču pat vismazākie, viszemākie kalpi dzīvoja labos apstākļos. Kaut arī viņiem bija jāstrādā, maizes viņiem bija pa pilnam. Tā dēlam radās doma atgriezties mājās. Bet viņš apzinājās, ka tāds, kāds viņš tagad ir, viņš nevar sagaidīt un cerēt, ka tēvs viņu tādu, grēku aptraipītu un necienīgu, pieņemtu atpakaļ kā savu dēlu. Viņam par to nebija ne mazāko šaubu.

Cilvēks, kurš nonācis viszemākajā vietā, ir daudz saprotošāks par savu necienīgo stāvokli. Tāpēc arī Dievam tādu cilvēku ir vieglāk pie Sevis atgriezt, nekā kādu paštaisno. “Es celšos un iešu pie sava tēva un sacīšu: Tēvs, es esmu grēkojis pret debesīm un pret tevi, es vairs neesmu cienīgs, ka mani sauc par tavu dēlu; pieņem mani par vienu no saviem algādžiem.”

Ko darīja tēvs starplaikā? Tēvs pacietīgi, apzinīgi un ar lielām cerībām gaidīja. 20.pantā lasām: “Bet viņam vēl tālu esot, viņa tēvs to ieraudzīja un iežēlojās par viņu, un, pieskrējis klāt, krita viņam ap kaklu un skūpstīja”.

Tā izpaužas mīlestība. Fakts, ka jau no tālienes tēvs ieraudzīja savu dēlu, norāda, ka viņš ir ilgi skatījies uz ceļu tālumā, vai tikai neieraudzīs savu dēlu nākam, cerējis un gaidījis. Katru dienu viņš saraudātām acīm tālumā cerējis ieraudzīs sava mīļotā dēla siluetu...varbūt šodien viņš atgriezīsies, varbūt šodien...

Tā spēj gaidīt tikai Dievs- nesatricināmi un uzticīgi. Viņš Pats ir tas, kas meklē, Viņš ir tas, kas skatās nebeidzamā cerībā, pat tad, kad grēcinieks pat ne mazāko interesi neizrāda par atgriešanos, Dievs ne tikai gaida, Viņš pat skriešus skrien Pats pretī, mīlestībā pukstošu sirdi...

Tad nu kādā jaukā, gaišā dienā tēvs beidzot ieraudzīja, ka tur- tālumā- novārdzis, vienās skrandās, badā, grēka notraipīts, galvu zemu nokāris, nāca viņa mīļotais dēls,tas pats, kas iepriekš ar lepnu smaidu,augsti paceltu galvu, pārgalvīgi skandinādams pilnās kabatas, bija devies baudīt brīvību.

Tagad te pretī nāk dēls, pavisam citādā izskatā. Kā būtu reagējuši mēs? Jautāsim: ko tad darīja tēvs? Vai viņš savu dēlu nobāra, izteica pārmetumus, vai bija varbūt atturīgs pret viņu un lika tam sēdēt vienam kaunā un negodā? Nē! Viņa sirds pārplūda ar sirsnīgu mīlestību, un tēvs skrēja savam dēlam pretī. Tur, kur dēlam vajadzēja krist pie tēva kājām, tēvs viņu mīlestībā apskāva un skūpstīja. Mūsu acīs šķiet, ka tēvs sevi pazemoja.Bet tā runā Dieva mīlestības valoda, tāda ir tēva mīlestība, tēva prieks: Mans mīļais dēls...

Dēls raudās šļupstot sāka izteikt vārdus, ko atkal un atkal sirdī un prātā bija pārdomājis un atkārtojis:”Tēvs, es esmu grēkojis pret debesīm un pret tevi, es neesmu vairs cienīgs, ka mani sauc par tavu dēlu.”

Bet tālāk par šiem vārdiem dēls netika, jo tēvs pavēlēja saviem kalpiem, lai atnes vislabākās drēbes apģērbj ,apauj dēlu, un dēla pirkstā lika tam uzmaukt gredzenu. Tēvs lika nokaut labi barotu teļu, lai varētu ēst un līksmot. Tēvs priecājās no visas sirds: šis mans dēls bija miris, un nu atkal ir dzīvs, viņš bija pazudis, un tagad atkal ir atrasts!

Svarīgi saprast, ka tēvs savu dēlu pilnīgi pieņēma atpakaļ. Viņš lika dēlam uzgērbt vislabākās

drēbes. Drēbes simbolizēja taisnošanu. Kad mūsu grēki tiek piedoti caur Jēzu Kristu- mūsu vecās drēbes ir novilkas un to vietā ir tīrs un balts tērps- mēs esam taisnoti Dieva priekšā.

Gredzens, kas tika uzmaukts dēla pirkstā bija autoritātes simbols. Jēzus laikā gredzens bija zīmogs, ar ko pirka un pārdeva mantas. Dodot dēlam dredzenu, tēvs deva dēlam autoritāti rīkoties viņa vārdā. Kad apliecinām Jēzu Kristu par savu Kungu un Pestītāju,- mums ir dota autoritāte rīkoties Viņa vārdā.

Velkot kājās kurpes vai sandales- tas ir piederības simbols. Apavi norāda uz to, ka dēls bija ģimenei piederīgais, jo kalpiem sandales nebija, tie staigāja basām kājām.

Šī līdzība stāsta par to, ka tēvs pilnībā piedeva savam dēlam visus viņa grēkus, un atjaunoja viņam vietu savā ģimenē ar pilnām tiesībām.

Tāds ir mūsu Dievs! Kad pie Viņa nākam patiesā grēku nožēlā, - vienalga- lai arī cik grēka notraipīti un netīri mēs nebūtu, no Dieva izplūst tāda mīlestība, kas dziedina un kā no dzidra avota skaidro un atjauno cilvēka dvēseli.

Toreiz, Lielajā Piektdienā, dusmas par cilvēku grēku un grēka sodu Dievs uzlika savam mīļotajam Dēlam, kurš pats, bez grēka būdams, izcieta visas mokas mūsu dēļ, lai mums būtu pestīšana. Mums mantojumā ir nebeidzamā Tēva mīlestība, Viņa gaidās izstieptās rokas, kas mūs sauc un aicina, un kas vienmēr mīlestībā gaida...Tāds ir mūsu Dievs.

Vai dēls kādreiz atkal izdomās atstāt savu tēvu? NĒ! No cūkām un netīrumiem ticis vaļā, viņš pateicībā, mīlestībā un priekā dzīvoja un kalpoja savam mīļotajam tēvam.